

Kanektok- kalamiehen paratiisi

Lähes kaksi pitkää vuotta taas muisteltuani edellistä Alaskan visiittii kohteeksi elokuun 2010 jokilaskulle valikoitui Kanektok-joki. Sopiva kalastukseen tosissaan höyrähtänyt matkaryhmä muotoutui pikku hiljaa keskitalven synkimpinä päivinä. Muutaman peruutuksenkin jälkeen neljän hengen seurue yhdeksän päivän joen laskuun oli vihdoin selvillä. Ajankohtana elokuu on mitä otollisin Cohon eli hopealohen tavoittelemiseen. Nämä hopeaväriset torpedot ovat kuuluisia taistelijoita ja mitä parhaimpia ruokakaloja, kuten lopulta saimme omakätisesti tai- suisesti todeta.

Kohtuullisen perusteellisen nettiselailun ja kirjeenvaihdon kautta Kanektok-joki kiinnosti toiseksi eniten, nimitäin matka-aikataulun vielä kertaalleen muuttuessa joenlaskijalle haasteellisempi Kisaralik -joki jäi toistaiseksi haaveeksi. ”Maailma on kaunis ja hyvä elää sille, jolla on aikaa ja tilaa unelmille”.... sanotaan jo kuuluisassa laulussakin, joten tuo joen muutos ei juuri edes harmittanut. Lisäksi kokemuksesta tiesin, että upeita jokia Alaskassahan riittää. Ja kuten saimme sitten omakätisesti todeta oli tulvalla Kanektokilla antaa meille haasteita aivan riittämiin!

Maailman säätiedotuksia ja ennusteita tarkasti ennen lähtöä ruuduilta tutkailtuamme, meille kävi nopeasti selväksi, että oli varauduttava sateeseen ja koleuteen. Pahimmaksi vaihtoehdoksi kuvittelimme taivaalta jatkuvan sataa tihuttamisen, kun emme vielä ymmärtäneet mitä tulviva karhuja vilisevä joki voi Alaskassa raavaillekin kalamiehille tarjota.

Joen latvaosat ovat maisemallisesti aivan eliittiä. Kanektok-joki on suhteellisen pitkä ja iso, mutta latvaosiltaan se

on paikoin yllättävänkin matala, sillä jopa korkean veden aikaan pohjakosketukset kumiveneellä olivat hyvinkin tavallisia. Kuten monissa muissakin Alaskan joissa latvaosilla kalastus keskittyy nierjän ja harjuksen pyyntiin. Suuria rautuja Kanektokilla riittää. Ensimmäisinä päivinä väsyttelimme useampiakin kolmea kiloa lähenteleviä vonkaleita ja ennen matkaa meille näytettiin kuvia Kanektokin aivan yläjuoksulta aiemmin saadusta yli seitsemän kiloista raudusta. Rautuja saimme paikoittain liiankin paljon siinä mielessä ettei kalastus tuntunut enää mielekkäältä eväkkään pyristellessä siiman päässä joka ikisellä heitolla. Onneksi vaihtelua sentään toivat ajoittaiset harjukset ja kirjoloheet.

Sateisten alkupäivien todellinen kauhunhetki koettiin heti kättelyssä avauspäivänä, kun ensimmäisen näkemämme harmaakarhun kanssa tuli pientä eripuraa. Rauhalliselta näyttäneet karvakasa nimittäin päätti tehdä lähempää tuttavuutta eikä oppikirjojen mukaan väistänytkään lähes-

tyviä kalamiehiä. Se teki täsmälleen päinvastoin ja juoksi joen poikki meitä vastaan pysäyttäen joen laskumme ikuisuudelta tuntuneeksi toviksi. Tultuaan aloittelevan perhokalastajan heittoetäisyydelle siis noin kymmeneen metriin turvauduimme pippurisumutteeseen, joka onneksi ajoi asiansa eli nallen pois siinä silmän räpäyksessä. Sumute siis käytännössä todellakin toimii joistakin vähättelevistä arvioista huolimatta. Enkä suinkaan väitä, että se auttaa aseeksi raivoissaan hyökkäävää karhua vastaan, mutta uteliaasti lähestyvän valtavan harmaakarhun se kyllä todistetusti saa vaihtamaan kurssia alta aikayksikön. Hyvä niin!

Reilun viikon joen laskun aikana saimme omakätisesti todeta mitä tulviva joki saa aikaan. Ensinnäkin se muodostaa aivan uusia uomia, jotka soljuvat ryteikköjen läpi aiheuttaen joen laskijalle jatkuvia sydämen tykytyksiä ja ajoittaisia vaaratilanteita. Tämä yhdistettynä jatkuviin karhukohtaamisiin piti mielen virkeänä ja katseen valp-

paana. Lisäksi tulvivan joen ikävänä puolena veden väri samentui läpinäkyvästä ruskeaksi. Rauhallisesti laskeva kirkas Kanektokin muuttui siis valtoimenaan virtaavaksi mutavelliksi.

Reissun viimeisinä päivinä satoi lähes taukoamatta. Eräänä aamuna herätessämme vesi oli yön aikana lähes saavuttanut telttamme ja kumiveneemme olivat tallella ainoastaan siitä syystä, että ne oli köytetty riittävän tukevasti puihin kiinni. Säiden haltijan meille antamat lähtökohdat eivät yltäneet aivan unelmiemme tasolle. Kuitenkin alajuoksulta aloimme huonon sään vastapainoksi nostelemaan juuri nousseita hopealohia kiihtyvällä tahdilla. Suurimmat kirkkaat cohort painoivat noin viisi kiloa ja parhaimmista spotista ehdimme nostamaan kymmenkunta kappaletta ennen veden muuttumista täydelliseksi maitokahviksi. Hopealohi on siiman päässä todellinen torpedo. Aivan mainio urheilukalastajan saalis niin makunsa kuin väsytysominaisuksiensa perusteella. Hopealohikokemuksiemme jälkeen onkin helppo ymmärtää, että hopealohi on monien vihkiytyneiden urheilukalastajien keskuudessa jopa arvostetumpi kuin suuremmaksi kasvava kuningaslohi. Tosin kuningaslohen kalastuksessa on myös aivan oma hohtonsa.

Kanektokilla koetut yhdeksän päivää piirtyivät retki-kuntamme jokaisen jäsenen mielen syövereihin ikuisesti. Suuret kalamäärät, upea luonto ja reissussa pääosin säiden aiheuttamat vaikeudet olivat useimmille ennen kokemattomia. Sadankuudenkymmenen kilometrin joen lasku kulminoitui lopuksi lähes selviytymistaisteluksi. Keli oli viimeisten päivien aikana sanalla sanoen vaativa.

Nyt ymmärrän paremmin Suomen ehkä kokeneimman Alaskan kävijän Laineman Matin kuolematonta neuvoa: Mikäli haluat pois oravanpyörästä ja oppia arvostamaan täysin elämän perusasioita kuten lämpöä, suojaa ja ravintoa, lähde Alaskaan!

